

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 392/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob 10/2017-335 zo dňa 20. 3. 2018 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob 10/2017-335 zo dňa 20. 3. 2018 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 325,42 EUR...“

2. Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z k nej pripojených príloh vyplynulo, sťažovateľ bol ako žalovaný stranou civilného sporového konania na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 Cb 96/2014, v ktorom sa [REDAKOVANÉ] ako žalobca (ďalej aj „žalobca“) domáhal zaplattenia sumy 21 205,50 € s príslušenstvom z titulu neuhradenej kúpnej ceny za dodaný tovar. Žalobca tvrdil, že sťažovateľovi dodal na základe objednávky tovar (dosky 2 triedy, hranoly) a vystavil mu faktúry (spolu na sumu 54 757,50 €), ktoré však sťažovateľ uhradil iba čiastočne (neuhradená zostala žalovaná suma). Sťažovateľ sa bránil tým, že žalobca svoj nárok nepreukázal žiadnym listinným dôkazom a že so žalobcom [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]) nebol v zmluvnom vzťahu a tovar od neho neprevzal. Sťažovateľ tvrdil, že v zmluvnom vzťahu bol s otcom žalobcu [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]). Pokiaľ sťažovateľ poukázal finančné prostriedky žalobcovi, nebolo to na úhradu jeho faktúr, ale na úhradu faktúr jeho otca, ktorý pod rôznymi zámienkami počas zmluvného vzťahu menil čísla účtov, na ktoré žiadal poukázať finančné prostriedky.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 23 Cb 96/2014-250 z 20. októbra 2016 sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 21 205,50 € s úrokom z omeškania a nahradiť trovy konania. Právne vec posúdil podľa § 409, § 447, § 407 ods. 3, § 450 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), teda vzťah medzi stranami sporu vyhodnotil ako kúpnu zmluvu a poukázal

na účinky čiastočného plnenia sťažovateľa ako uznania dlhu. Uzatvorenie kúpnej zmluvy považoval okresný súd za preukázané výsluchom strán sporu, svedkov a listinnými dôkazmi (najmä podpísanými faktúrami, dodacími listami, výpismi z účtov o čiastočných úhradách). Ako svedkov vypočul [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] st. Z obsahu faktúr zistil, že faktúry vystavil sťažovateľovi žalobca, a nie jeho otec (je v nich uvedené IČO žalobcu). Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že faktúry sú fiktívne a tovar mu nikdy nebol dodaný, pretože faktúry mali byť vystavené po dohode s otcom žalobcu z dôvodu optimalizácie daňového základu, okresný súd túto obranu sťažovateľa nepovažoval za preukázanú. Okresný súd poukázal i na to, že sťažovateľ pri čiastočných úhradách uvádzal ako variabilný symbol číslo faktúry žalobcu. Výsluch svedka [REDAKOVANÉ], ktorý vykonával prepravu dodaného tovaru a vypočítanie ktorého žiadal sťažovateľ, okresný súd nepovažoval za potrebný, pretože zistenie, kto prepravu objednával a uhradil, nebolo pre posúdenie veci významné. Rovnako nepovažoval okresný súd za významný výsluch zamestnancov sťažovateľa ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) ako svedkov navrhovaný k otázke existencie zmluvného vzťahu sťažovateľa a otca žalobcu a k spôsobu úhrady kúpnej ceny, pretože z výpovedí sťažovateľa a žalobcu nevyplývalo, že títo zamestnanci boli prítomní pri vzniku zmlúv. Okresný súd nevyhovel ani návrhu sťažovateľa na opakovanie výsluchu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (pretože sťažovateľ nevysvetlil, z akých dôvodov opakovanie ich výsluchu navrhuje) a účtovníčky žalobcu [REDAKOVANÉ], ktorý považoval za nedôvodný. Okresný súd na pojednávaní, na ktorom vyhlásil rozsudok, konal v neprítomnosti sťažovateľa, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil zlým zdravotným stavom a žiadal pojednávanie odročiť. Konštatoval, že nebol dôvod pojednávanie odročiť, pretože naň riadne predvolal právneho zástupcu sťažovateľa a nepovažoval za potrebné znova vykonať výsluch sťažovateľa. Okresný súd poukázal i na to, že na tomto pojednávaní už nevykonával žiadne dôkazy.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Okresnému súdu vytkol, že mu bolo odňaté právo na prednesenie záverečnej reči na pojednávaní 13. mája 2016, v ktorej v úvode vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, ktorú ale krajský súd nevyhlásil z pojednávania veci napriek tomu, že konala v prospech žalobcu a voči sťažovateľovi bola zaujatá. Sťažovateľovi bolo upreté právo na záverečnú reč, ako aj na vyjadrenie k vykonaným dôkazom. Konajúca sudkyňa totiž na pojednávaní 20. októbra

2016, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, neumožnila sťažovateľovi predniesť záverečnú reč s poukazom na to, že už bola prednesená 13. mája 2016, čo však nie je pravda. Navyše okresný súd nevykonal sťažovateľom navrhované dôkazy, a tak nedostatočne zistil skutkový stav veci. Posledné pojednávanie okresný súd vykonal v neprítomnosti sťažovateľa, ktorému zdravotné dôvody znemožnili účasť. Okresný súd sťažovateľovi odňal možnosť konať pred súdom a rozhodol v rozpore so základnými princípmi civilného sporového konania.

5. Krajský súd rozsudok okresného súdu bez nariadenia pojednávania rozsudkom č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018 podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania. S dôvodmi rozhodnutia okresného súdu sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil a po preskúmaní odvolania sťažovateľa dospel k záveru, že okresný súd svojím postupom sťažovateľovi neznemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

6. Rozsudok okresného súdu č. k. 23 Cb 96/2014-250 z 20. októbra 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018 nadobudol právoplatnosť 23. apríla 2018.

7. Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018 odôvodnil tým, že krajský súd neoznámil sťažovateľovi napriek žiadosti jeho právneho zástupcu termín verejného vyhlásenia svojho rozhodnutia, čím sťažovateľovi odňal možnosť konať pred súdom. Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu za nedostatočne odôvodnený, pretože v ňom absentuje právne posúdenie veci, nie je preto zrejmé, na základe akej normy hmotného práva dospel krajsky súd k záveru, že rozsudok okresného súdu je vecne správny. Nie je z neho zrejmé ani to, ako sa krajský súd vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, najmä s jednotlivými námietkami prednesenými sťažovateľom v rámci jeho obrany. Krajský súd navyše potvrdil rozsudok okresného súdu

napriek tomu, že sťažovateľ ani jeho právny zástupca v dôsledku postupu okresného súdu nemali možnosť predniesť záverečnú reč, teda zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj názor na vykonané dokazovanie a jeho úplnosť, zákonnosť a uviesť svoje hodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania. Záverečná reč sťažovateľa ani jeho právneho zástupcu neodznala na pojednávaní 13. mája 2016 a ani na pojednávaní 20. októbra 2016. Sťažovateľ bol takto postupom okresného súdu v značnej miere obmedzený pri uplatňovaní svojich práv.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Sťažovateľ namieta porušenie týchto svojich práv:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Ako zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, k porušeniu týchto jeho práv malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018 preto, že sťažovateľovi nebol oznámený napriek jeho žiadosti termín verejného vyhlásenia rozsudku a tento rozsudok neobsahuje dostatok dôvodov, pričom krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu napriek tomu, že v konaní pred okresným súdom došlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom tým, že mu nebolo umožnené predniesť záverečný návrh, a tak sa vyjadriť k vykonanému dokazovaniu a právnomu posúdeniu veci.

14. Krajský súd rozsudok č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018, pokiaľ ide o jeho záver, podľa ktorého postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, odôvodnil takto:

„Z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 13. 05. 2016 (č. l. 204) vyplýva, že súd prvej inštancie vyzval strany sporu, aby svoje návrhy zhrnuli a v záverečnej reči sa vyjadrili k dokazovaniu a k právnej stránke veci, pričom zdôraznil, z akého dôvodu nevykonal dôkazy, o ktoré žiadal žalovaný. Právny zástupca žalovaného toto právo využil, vyjadril sa k dokazovaniu, predmetný prednes sám v stanovisku, ktoré adresoval právnomu zástupcovi žalobcu označil za svoju záverečnú reč (č. l. 205) a tak odvolateľom označený odvolací dôvod, v zmysle ktorého malo byť právnomu zástupcovi žalovaného odňaté právo záverečnej reči nie je daný.

V rámci záverečnej reči právny zástupca žalovaného tiež vzniesol námietku zaujatosti zákonnej sudkyňi, z toho dôvodu bolo pojednávanie odročené a spis bol predložený na rozhodnutie o tejto námietke nadriadenému súdu. Krajský súd v Trnave ako

súd príslušný rozhodnúť o vznesenej námietke zaujatosti uznesením č. k. 31Ncb/6/2016-216 zo dňa 13. 06. 2016 označil námietku zaujatosti za neopodstatnenú, nedôvodnú, vo veci konajúcu sudkyňu JUDr. Janu Tóthovú z prejednávania rozhodnutia v danej veci nevyhlásil. Dňa 16. 06. 2016 bolo síce zo strany žalovaného ešte Krajskému súdu v Trnave doručené doplnenie námietky zaujatosti zo dňa 14. 06. 2016, na ktorú ale v tomto štádiu už nadriadený súd nemal dôvod prihliadať.

Po vrátení spisu Krajským súdom v Trnave súdu prvej inštancie bol určený ďalší termín pojednávania na deň 20. 10. 2016, na ktorý súd predvolal právneho zástupcu žalovaného. Nie je dôvod, pre ktorý by bol mal súd predvolávať na konanie i žalovanú stranu sporu, ktorá je zastúpená zástupcom pre celé konanie a výsluch žalovaného súd nepotreboval vykonať. Prvoinštančný súd teda postupoval v súlade s ust. § 178 C. s. p., podľa ktorého, ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutne vykonať jej výsluch (1) a predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (2). Nedoručením predvolania na pojednávanie priamo žalovanému a neakceptovaním jeho žiadosti zo dňa 17. 10. 2016 (č. l. 229) o odročenie pojednávania teda nedošlo k vade konania, ktorá by založila relevantný odvolací dôvod.

Zo spisu ďalej vyplýva, že dňa 18. 10. 2016 bol prvoinštančnému súdu doručený ďalší návrh žalovaného na vykonanie dokazovania a to o vypočutie svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tým, že žiadal, aby ich súd predvolal, pretože nie je schopný zabezpečiť ich účasť. Na pojednávaní konanom dňa 20. 10. 2016 súd prvej inštancie k tomu návrhu informoval prítomných o tom, že navrhované dôkazy a to výsluchy označených svedkov už nevykoná a dokazovanie súd vyhlásil za skončené. K dôvodom, pre ktoré súd žalovaným žiadané dôkazy nevykonával sa podrobne vyjadril v odôvodnení rozhodnutia.

Odvolací súd nezistil ani existenciu dôvodu pre zrušenie preskúmaného rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonával navrhované dôkazy, ak nie je účelne doplniť dokazovanie odvolacím súdom. Odvolací súd k uvedenému len dopĺňa, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, pre rozhodnutie mal dostatok dôkazov,

na základe ktorých mohol vo veci vydať správne a zrozumiteľné rozhodnutie, založené na logickej argumentácii a vyplývajúce z vykonaného dokazovania. I keď už strany sporu ukončili svoju podnikateľskú činnosť, záväzkový vzťah vznikol v čase ich podnikateľských aktivít a nie je možné považovať tvrdenia žalobcu za sporné iba z dôvodu, že i jeho otec podniká v rovnakom odbore ako v rozhodnom čase žalobca. Podľa v spise sa nachádzajúcich dokladov, každý bol samostatným podnikateľom, a i keď majú meno, priezvisko zhodné, odlišuje ich IČO, ktoré v dokumentoch žalobca správne uvádzal a ktorým sa identifikoval, preto obrana žalovaného odvolateľa založená na tvrdení, že plnil pre otca žalobcu a so žalobcom nikdy nebol v žiadnom právnom vzťahu je nepreukázaná, na rozdiel od tvrdení žalobcu, ktorý existenciu nároku v súdnom konaní preukázal.“

15. Krajský súd v odôvodnení rozsudku č. k. 21 Cob 10/2017-335 z 20. marca 2018 (s. 7, bod 18) konštatuje, že na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľa, aby mu oznámil na jeho mailovú adresu miesto a čas vyhlásenia rozsudku, krajský súd takto postupoval, o čom svedčí „*záznam na pokyne o nariadení pojednávania*“.

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

18. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

19. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

20. Vo vzťahu k obsahu sťažnosti sťažovateľa považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že sťažovateľ, hoci bol v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, formuloval svoj petit sťažnosti spôsobom, ktorý čiastočne nekorešpondoval s obsahom sťažnosti. Ako z petitu sťažnosti doručenej ústavnému súdu, ktorým je ústavný súd viazaný, vyplýva, sťažovateľ ním namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nežiadal ním však, aby sa ústavný súd zaoberal posúdením prípadného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho

prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Napriek tomu sa však ústavný súd v medziach čl. 6 ods. 1 dohovoru zaoberal i argumentáciou sťažovateľa naznačujúcou možnosť porušenia práva sťažovateľa na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a jeho práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

21. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akých dôvodov potvrdil rozsudok okresného súdu, a podrobne reagoval i na jednotlivé pre vec podstatné argumenty prednesené v priebehu konania vrátane dôvodov sťažovateľovho odvolania. Krajský súd sa osobitne zaoberal posúdením sťažovateľových tvrdení o odňatí možnosti konať pred súdom a konštatoval i to, že právneho zástupcu sťažovateľa o termíne verejného vyhlásenia svojho rozhodnutia informoval. Vzhľadom na to, že krajský súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku okresného súdu vrátane hmotnoprávneho posúdenia veci, na tieto iba odkázal. V takýchto prípadoch ústavný súd stabilne posudzuje naplnenie práva strany sporového konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, zohľadňujúc i dôvody potvrdzovaného prvoinštančného rozhodnutia, a preto aj v tomto prípade považuje odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu za také, ktoré spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

22. Pretože podstatou sťažnosti sťažovateľa boli jeho tvrdenia, podľa ktorých mu okresný súd odňal možnosť konať pred súdom v dôsledku vykonania posledného pojednávania v jeho neprítomnosti a v dôsledku toho, že sťažovateľovi malo byť znemožnené predniesť záverečný návrh, ústavný súd sa osobitne zaoberal týmito námietkami sťažovateľa. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že zo zdravotných dôvodov sa nemohol zúčastniť nariadeného pojednávania a požiadal o jeho odročenie, avšak okresný súd napriek tomu pojednávanie vykonal, ústavný súd v postupe okresného súdu nenachádza znaky odňatia možnosti sťažovateľa pred súdom konať. Tak, ako konštatuje krajský súd, na pojednávanie nariadené na 20. október 2016 okresný súd riadne predvolal právneho zástupcu sťažovateľa, sťažovateľ bol už prv v konaní vypočutý a iný postup okresnému súdu procesné normy neprikazovali. Pokiaľ preto okresný súd nariadené pojednávanie

vykonan a toto na základe žiadosti sťažovateľa neodročil, postupoval v súlade so zákonnou procesnou úpravou.

23. Ústavný súd – ako na to poukázal v sťažnosti i sťažovateľ – považuje právo strany civilného sporového konania na prednesenie záverečného návrhu za významnú súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného ústavou. Pri posudzovaní jeho naplnenia postupom súdu v konkrétnom prípade je však potrebné sledovať naplnenie jeho podstaty, ktorou je v záverečnej fáze civilného sporového konania umožniť každej strane sporu vyjadriť sa najmä k výsledkom vykonaného dokazovania vrátane jednotlivých dôkazov, umožniť strane predostrieť súdu jej hodnotenie vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich celosti, ako aj ich hodnotenie z hľadiska spôsobu ich vykonania. Súčasťou tohto práva je i umožniť strane vyjadriť sa k právnemu posúdeniu veci, teda ozrejmiť súdu, ako po právnej stránke strana vec posudzuje. Napriek tomu však ani výkon tohto práva stranou nemožno posudzovať formalisticky bez zohľadnenia jeho zmyslu a účelu. Právo vyjadriť hodnotenie dôkazov a právnej stránky veci je právom, a nie povinnosťou strany sporového konania. Vo veci sťažovateľa považuje ústavný súd jeho právo na prednesenie záverečného zhodnotenia dôkazov a vyjadrenie sa k právnej stránke veci za naplnené v ústavne akceptovanej podobe. Sťažovateľovi bolo okresným súdom umožnené potrebné hodnotenie dôkazov a svoju verziu právnych záverov okresnému súdu predložiť. Tomu ostatne nasvedčuje aj obsah rozhodnutia okresného súdu, ktorý reagoval na argumentáciu sťažovateľa a s touto sa i vysporiadal, hoci spôsobom odlišným od názoru sťažovateľa.

24. Z týchto dôvodov ústavný súd nepovažoval právny názor krajského súdu, ktorým odôvodnil potvrdenie odvolaním sťažovateľa napadnutého rozsudku okresného súdu ako vecne správneho, za taký, ktorý by bol založený na výklade ustanovení Obchodného zákonníka a Civilného sporového poriadku spôsobom popierajúcim ich účel a zmysel. Ústavný súd preto nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o jeho odvolaní. Sťažnosť sťažovateľa preto odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

25. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018